

jött, s várták a hajtók által mintegy összegyűjtött vadaknak előbukkanását.

Neme a remegésnek ömlött el Mária arczán; bár mint is sietett eltilkolni azt, nehogy gyávaság vagy félelemnek vétessen; az elsőt annyi gyakorlatiasság mint egy büszkeség után szegyenlette volna, félelmét pedig már csak atyja iránti kimély és szeretetből is elrejtette, odázta volna; nem, jogosan állíthatjuk, egyik se volt az.

„Önre, szép kisasszony! e fáradságos út, e télies nap rossz halással van tán? kérdé Zalárdi szomszédnőjét.

„Nem, egyiksem, uram!

„És mégis bántja önt valami?...“

„Megvallom, előérzet, bizonyos sejtélem nyom, mintha e vadászatunk nem oly szerencsés leendene, mint sok más,“ felelé a hölgy.

„Gyöngé idegzetűek a nők! Mária! monda Csatár, megvallom, ily veszélyre nem tenném önöket ki, sokkal löbbre becülöm a nőnemet.“

Most fölzúgott a hajtók kiabálása, vadaskutyák ugatása, s viszhangzottak a százados fák ágai kapott ütéseiktől; általános csend, figyelem lön, a gyöngébb hátorságukat félelem, rebegés fogta el.

Mindenki feszülten nézett maga előtt, lesve, olátkodva, némely várva a havasi királyt.

Messzi ágak hangos zörrenése jelenté is a vad közelgését.

Hirtelenebbül, mint sokan remélték bukkant elő most egy hozontos fejü medve, egyenest Mária arczán tartva; egy perc alatt lött bele Zalárdi, szügyen találta, nem is kellett neki több lövés; az első lövést azonnal követte a másik is, a Máriaé, épp a mikor utolszor feküdnék le a medve: nem bizva az első lövésbe, vagy ki volt kissé sodorva higgadságából?

Mária összerázkódott, s mégis mintha a pir, mely arczát szélfutotta, a gloria fénye leendene.

„Köszönöm uram — tört elő kebeléből Zalárdi fölé — ön megmentöm!

Zalárdi pár vedszót felelhetett csak; Borne-miszsa s a várnagy a perczen ott voltak, s Csatár higgadtan állítá: miképp a medve Mária lövésének áldozatja, sőt féligmédvig — ha nem nyíltan is — vadalá Zalárdit rossz lövéseért, mely még dühöttebbé tevé a medvét.

A várnagy mondhatlan örvendett a rögtön elterjedt hirnek, hogy Mária ejté el a vadat.

A büszkeség, hogy Mária nem oly gyöngé hölgy, mint ezeren mások, s ez az ő műve, s egy kis adagja a hiúságnak, sietett vele minden további vitát, sürkészetet megsemmisíteni.

Zalárdi fölfogta őt, s bár perczig fájt Csa-

tárnak igaztalan, sőt vádaskodó állítása, menteni nem akarta magát; megsértse-e a várnagyot büszkeségében? ezt nem engedné lovagiassága, — vagy letépje-e a hir koszoruját Mária fejéről — bár mennyire erősíté is Mária, hogy a medve bukófélben volt, midőn rá lött — hát hir, dicsőség süzérciro vágyott-e ő?

Az a pir, az a mosolygó arcz, melylyel Mária köszöné, elfeledtetett vele mindent, mit tett, kötelemnek tartá bár irányában. S mennyivel édesebben, hübben tevé ezt Máriaért.

A gondolat, hogy Mária veszélyben volt, kínos, gyöttrő emlékezetként szállotta meg lelkét, mintha e hölgy életveszélyességében övét is veszélyezve látta volna, mintha két élet biztonságaért lött volna a medvébe.

S midőn mentve látta azt, kit úgy; nem, jobban féltett saját életénél, hol az a koszoru, az a dicsőség, mely fölérné az öntudatot?

Zalárdi már ekkor világát Máriaiban képzelé, találá, s ő elismerte, ő megköszönte! s még mintha a köszönő szavakban bizalom rejlett volna?!

Mit neki Csatár tréfás állítása? mert hogy komoly ráfogás lenne, Zalárdi szívjósága nem hiheté azt el, oda romlott, sülyedt lélek kell, gondolá ő, nem mint Csataré.

Vége volt az első hajtásnak; gyülongtek vadászok, bozontos hajtók itt-ott ujongatva még, kutyák kifáradva, — gyorsan, mint szél, terjedt el a hir: a nagy medvét Őszi uram, a várnagy leánya lötte el; a nép nem sokat löri fejét a hir valóságán, felkapja azt mint vihar, s sok kell aztán míg kitepi azt a másik; így lön Mari a nap, vagy csak az első hajtás hervinája akarátja ellenére s fájdalmára, de első perczen, a hogy a remegés lényén ködként szétfoszott, mint illatár valami ismeretlen érzelem megkapá.

Lelki vád, vagy szégyenkedés érzelme volt-e ez, hogy méltatlan dics sulya alatt kellett gyarló szenvedélyeket nem ismerő szüz lelkének görbednie?

Vagy a hála-e azon ifjuhoz, kit élete megmentőjének hitt, vállott?

Vagy szívének, lelkének feselő bimbójára a perc a kifejlés korát hozá meg?

Maga sem tudta, szíve sem érté, bár titkos okát forróan, hévvel, olvadva keresé.

Igy ment végbe az első hajtás, ragyogó diadallal, a várnagy és Csatár diadalával; az első boldognak érezé magát leányában, növelési irányának s atyai szenvedélyének gyümölcséül vén azt; a második, mert sikerült nekie elhítenni Mária hősiességét, mint vélte, Zalárdi hátrányára.

Ő Mária női gyöngeségére, hiúságára szá-

mitott, s nem gondolta, hogy a virágkoszorúnk, mit Mária fejére tűzött, a leánya csak tövisseit érzi, hordozza.

Zalárdi csöndes volt, ő állta azónal, hogy a szavak, melyeket nekie mondott Mária, s érzelem, melylyel elrebegették, a szívből vannak véve; ő látta a remegést a hölgy arcán, és mely aztán erre ült, a lélek derűjét.

Keble emelkedett, s mint midőn földbe hullott magnak kérge, héja szétreped, hogy kikeljen az, ifju szívének nemes ábrándjaiból, álmaiból kibontakozott a remény virága, s ha Máriára nézett s olvasta angyali arczáról az előmlő pirt és nyugvó kéjt, volt valami bensejében, mi azt mondta: hogy e remény nem lesz délibáb!...

A peczerek megfúvák induló kürtjüket, a hajtók ismeretes pályájokra indultak, vadászok új állomásokat foglalnak; szóval rendezve volt a második hajtás.

Nem mulatunk soká e jeleneten, miután az beszélyünk kifejlésére kevés érdekléssel van, — lefolyt a második és utolsó hajtás minden jelentőség nélkül, s nagy étkezéssel bevégeződött a vadászat is.

MEZŐVÁRI.

(folytatása köv.)

Temetőben.

Kint voltam a temetőben,
Leültem egy sírhalomra,
Körülfogott a fájdalom,
Köny hullott sápadt arczomra.

Két fölára hajtám fejem,
Ugy zokogtam mint a gyermek,
Fájt hogy e borús emlékek
Nem folettem emelkednek.

Elaltatott a fájdalom,
S azt álmodta fájó lelkem,
Hogy e két bús fejfa alatt
Nyngszik apám és testvérem.

SZILÁRD.

Vegyesek.

— Dr. Szombathelyi Gusztáv, Gözde-jében nagyszerű ujtások tételtek. Ugyan is— a közönség részéről rég hallatszott azon vágy, miszerént benn a gözdeben kellene egy zuhanyt állítani. Alig hallotta meg a t. tulajdonos e kívánatot, a zuhany ellátva hideg és langy permetével készen áll.

Jövő tavaszra az egész intézet ujjá alakittatik, s gözgépekkel fog ellátni, mely nagyobb szerű költség-

geket részvények után szándékszik a tulajdonos ur előteremteni.

Sok sikert a fáradozásnak.

Kívánjuk, hogy a ki fáradozik és dolgozik az emberiség érdekében, vegye is hasznát; vagy mint Hórvy Farkas költőnk mondja:

„Rakjon kazlat mint a torony
A ki jól kaszála,
Ki a lábát csak lógatja
Kopják fel az álla.“

A krinolin új áldozata.

Sepsi Károlyné szorgalmas segéd-színésznő ruhája Gyergyó-Szentmiklóson a színpádon meggyulván, menthetlenül megégett, s harmadnapon kínos halállal kijutott. Oka a kiálló krinolin volt, mely a ruházatot a szűk színpad elején égő gyertyáig feszíté. Ez illedelmet sértő viselet már minden színpadról kezd lemaradozni, vajha a nők szerénysége azt végképp le tiltana.

— Göthe az unalmat a műzsák anyjának nevezi. Elég bizonyítvány arra, hogy vannak szeretetreméltó leányok, kiknek szeretetre nem méltó anyjuk van.

— Egy ó-spanyol operában, melynek czime: „Ádám“ van egy ária, melyben az emberiném tiszteletre méltó papája, Adamus primus, térdén kéri az istent, hogy ne teremtsen őt meg. „Késő!“ — Kiált a jó isten, s aztán Ádámmal duettet énekel.

Erkeztek:

- ⁹/₁₂ Markus János, földb., Sz.-Gothárdról.
Jancsó Károly, mérnök, Sz.-Gothárdról.
Kleintsek József, kereskedői ügyvivő, Szebenből.
Schmidt Titus, ügyvéd, Pestről.
Kovács József, földb., Nagyszőlősről.
Petersz Károly, jószágigazgató, Zsukról.
Farkas Mihály, kereskedői ügyvivő, Bécsből.

Elutaztak:

- ⁹/₁₂ Ember Mihály, kereskedő, Szigetre.
Török Zs. földb., Kalota-Szt-Királyra.
Rettegi László, földb., M.-Palatkára.
Zudor Samu, földb., M.-Palatkára.
Ujfalvi Ádám, földb., Kaczkóra.

HIRDETÉSEK.

(18)

(2—2)

 Egy jó karban levő, bőrrel fedett, vas-kereku utazó-kocsi eladó. Értekezhetni felőle középutczában a Kolozsvári-háznál, vagy a színház-irodában.

(16)

(3—3)

Görbeszappan-utcában 327-ik szám alatt ház, mely négy szobából, konyha, kamara, köcsistálló és kőkocsiszínből, kövezett udvarból áll, szabad kézből eladó. Értekezhetni ugyanezen háznál.

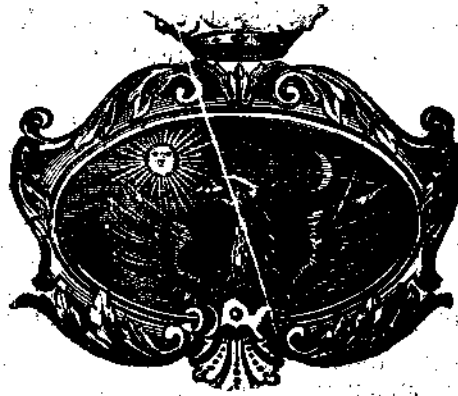
Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHÁLY.

Tóth Soma ur, a pesti nemzeti színháztól, mint vendég.

2-dik bérlet

12-ik szám.

NEMZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kelozsvártt, ma, vasárnap, december 11-kén, 1859.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által.

Tóth Soma ur 3-ik felleléptéül adatik:

MÁTYÁS DIÁK.

Eredeti történeli vigjáték 3 felv., dalokkal és tánczczal. Irta Balog István.

S z e n t é l y z

Mátyás diák	Paulay.	Zarándok	Gerecs.
Kupa Mátyás, czinkotai kántor.	Albisi.	Hadnagy.	Tótfalu-si.
Rebeka, felesége	Sch. Minka.	Szobaléány	Cser Julia.
Zsigmond } fogadott gyermekeik	Tar.	Lőrincz, apród.	Szabó Eszter.
Katalin }	Pataki Róza.	Oláh János	Turcsányi.
Czinkó Mihály, sáfár	Simonyi.	Gyika, csapláros	Felix.
Harangozó	x x x	Gyékény } pórok	Palatkai.
Óreg bíró	Szabó Mózsi.	Káka }	Vadász.
Tehénpásztor	Rudolf.	Órsi prépost	Alejos.
Idegennő	Bodorfine.	Kalocsai Imre	Bartha.
Vlad Martin, kóborló tót diák	TÓTH SOMA ur,	Zarándokok, parasztok, királyi kíséret.	

A harmadik felvonásban Tóth Soma ur és Mayer Luiza tót tanczot lejt.

Tóth Soma ur, a fennfelelt szerepben mint vendég 3-szor lép föl.

Helyek ára : Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Aliszti jegy 21 kr.
Karzat 18 kr. ósztr. ért.

Kezdeté tel 7 órakor, vége 9 után.

Gyulal, Komáromi betegek.